

I

Het vuur van ontwaken

Dit ‘verhaal’ is de vrucht van een interview dat Karl ooit gaf. Wie de schrijver-interviewer was, was niet meer te achterhalen. Het maakt geen deel uit van de oorspronkelijke Duitse uitgave, dit is een vertaling van het betreffende onderdeel van de Engelse uitgave.⁵

Als kind al zag ik een absolute verdeeldheid in mijn ervaringen. Het ene moment was ik volledig onberoerd en in perfecte harmonie met de wereld, terwijl ik het volgende moment in een diepe depressie belandde en ernaar verlangde om op te lossen en dood te gaan. Ik was dus of vervuld van hemels geluk, of vervuld van droefheid en dood.

Natuurlijk wilde ik alleen maar de plezierige kant ervaren, dus ging ik daarnaar op zoek.

Aanvankelijk zocht ik niet naar waarheid of verlichting maar naar eindeloos geluk, naar het ophouden van lijden, en ging ik op zoek naar passende methoden en hulpmiddelen om dit doel te bereiken. Eerst

door middel van seks, maar omdat dit geluk van voorbijgaande aard was en afhankelijk was van een partner, bood dit geen permanente oplossing. Vervolgens experimenteerde ik met drugs, die een tijdelijke staat van afwezigheid van lijden opriepen. Zodra de drugs echter uitgewerkt waren, werd het lijden nog groter. Vervolgens begon ik esoterische boeken te lezen over religie, sjamanisme en magie. Vooral door de boeken van Carlos Castaneda over Don Juan raakte ik enorm gefascineerd door vrijheid.

Rond het einde van de jaren zeventig werd ik me er in een droom spontaan van bewust dat ik aan het dromen was. Ik herinnerde me een techniek van Don Juan, waarbij je in de droom naar je eigen handen kijkt. Dus tilde ik mijn handen op en begon deze te onderzoeken. Plots ontwaakte iets in me dat lange tijd slapend leek te zijn geweest. Tijdens dit ontwaken begonnen mijn handen en toen mijn hele lichaam zich ineens op te lossen. Ik was me bewust van de aanwezigheid van de dood en deze herkenning bracht ook angst met zich mee. Ik werd gewaar dat een onverklaarbare kracht, die leek op een oneindig zwart gat, me probeerde uit te wissen en ik begon te vechten voor mijn leven. Het gevecht ging zelfs door nadat ik wakker werd.

Na een aantal uren, toen ik mijn eigen dood had aanvaard, veranderde de aanvankelijke duisternis plots in een stralend licht, waarbij ik dat wás, een licht dat in zichzelf scheen. Alles was net zoals daarvoor, behalve dat de waarneming volledig losstond van hetgeen

waargenomen werd. Er was een totale afstand tot en vervreemding van de wereld. Mijn enige gedachte was 'dit is mijn thuis niet,' waarna het mijgevoel zichzelf verloor in ik-loosheid. Met dit ontwaken van kosmisch bewustzijn begon ook het concept 'Karl' op te lossen. Mij volledig bewust van de onechtheid en de droomachtige kwaliteit van mijn ervaringen, wist ik dat het slechts een kwestie van tijd was vooraleer mijn persoonlijke geschiedenis, en daarmee de geschiedenis van het hele universum, zou worden opgebrand in dit vuur van gewaarzijn. De beweging van individueel naar kosmisch bewustzijn, van persoonlijk naar onpersoonlijk bewustzijn, waaraan wel wordt gerefereerd als verlichting, is altijd uniek en kan niet worden herhaald of geïmiteerd. Hoewel er alleen absoluut Zijn is, is iedere ervaring compleet uniek.

Bijna vijftien jaar lang was dit onpersoonlijke bewustzijn mijn thuis. Ik was een wandelend Niets, volledig geïdentificeerd met Niets. Het kleine ik, de eigenaar van Niets, was een groot, buitendimensionaal niets geworden. De achtergrond beschouwde de voorgrond als een illusie. Het was alsof ik een illusie was die naar een andere illusie keek! Vagelijk beschouwde ik 'niet zijn' als een voordeel ten opzichte van zijn, en dus was ik onbewust bang om dit voordeel van helderheid te verliezen.

*

Tegen het einde van de jaren tachtig had ik een- of tweemaal in de week last van hoofdpijn. Na ongeveer

een jaar kreeg ik dagelijks met migraine te kampen. Ik stond ermee op en ging ermee naar bed. Iedere poging om er iets aan te doen, maakte de migraine alleen maar erger.

Geen enkel medicijn, natuurlijk of chemisch, hielp. Alleen door te slapen of door een soort van meditatie kon ik aan de pijn ontsnappen. Hoewel ik het niet zo had op zogenaamde 'spirituele praktijken', deed deze constante pijn me iedere ochtend, vanaf het moment dat ik wakker werd, wegzinken in een staat van afwezigheid. In deze staat werd pijn enkel ervaren als een trillend licht in gewaarzijn en was er niemand die pijn leed. Meestal kwam ik na vier, vijf uur weer uit die meditatie tevoorschijn en met de verschijning van 'mij' kwam ook de pijn weer terug. Je kunt het vergelijken met van de hemel in de hel belanden. Op de een of andere manier slaagde ik er desondanks toch in om elke dag naar mijn atelier te gaan en zo goed en kwaad als mogelijk wat te schilderen. Zo probeerde ik voor mezelf een min of meer dagelijkse routine te creëren. Op die manier gingen ongeveer vier jaren voorbij, totdat ik op een ochtend na ongeveer twee uur meditatie naar de beurskoersen op tv wilde kijken. Toevallig speelde op dat moment op BBC een film over de Mahabharata, een Indisch goden-en-heldenepos, waarbij Lord Krishna aan Arjuna (de held) leert dat hij geen vrije keuze heeft. Ondanks Arjuna's vredelievende houding, kon hij er niet onderuit om oorlog te gaan voeren

en daarbij ontelbare tegenstanders te doden – dit alles volgens zijn lotsbestemming.

Aanvankelijk wilde ik meteen overschakelen naar de zender met het beursnieuws. Aangezien mijn carrière als kunstenaar door de frequente migraineaanvallen op een laag pitje was komen te staan, leefde ik van beleggingen. Ondanks mijn benepen financiële situatie, weerhield iets me ervan om terug te zappen. Eerst keek ik een tijdje zonder veel interesse, maar geleidelijk raakte ik in de ban van het verhaal. Tegen het einde van het epos waren de meeste spelers dood en nam Krishna Yuddhistra, de broer van Arjuna (die eveneens een ware leerling was) mee naar de hemel, waar alle vijanden een vreugdevolle tijd beleefden. Hij vroeg Krishna waar zijn vrienden en familieleden waren. Krishna antwoordde dat ze allemaal in de hel waren beland. 'Ik wil bij hen zijn; de relatieve vreugde om in de hemel te zijn, doet me niks meer', zei Yuddhistra. Dus trokken ze samen naar de hel, waar ze al hun vrienden en familieleden in het hellevuur zagen branden en pijn lijden. Yuddhistra zonk weg in diepe wanhoop. Na een tijdje vroeg Krishna hem of hij voor altijd in die staat zou kunnen blijven.

Tegen die tijd had het verhaal me zo opgeslorpt en was ik zo volledig geïdentificeerd met Yuddhistra, dat die vraag naar mijn gevoel eigenlijk direct tot mij gericht was. Hij, of ik, antwoordde: 'Ik heb geen verlangen om wat dan ook te veranderen of om pijn of lijden uit de weg te gaan. Als ik voor de rest van mijn leven in deze

staat moet blijven, dan zij dat zo.' Intussen werd mijn hoofdpijn zo intens dat het op dat moment voelde alsof een explosie de achterkant van mijn hoofd open-scheurde en mijn waarneming vulde met puur licht. Op dat moment was er een absoluut aanvaarden van wat is. Tijd hield op te bestaan, Karl en de wereld verdwenen en een soort *Is-heid* daagde op in een verblindend licht. Er heerste een pulserende stilte, een absolute levendigheid, volmaakt in zichzelf – en ik was dát. Na wat een eeuwigheid leek (iets van drie of vier uur kloktijd) verschenen Karl en de wereld weer op het toneel, maar de hoofdpijn was nu weg. Tegelijkertijd was er een absolute aanvaarding en een onvoorwaardelijk weten dat tijd enkel in mij verschijnt en dat wat ik ben, aan tijd *voorafgaat*. Ik zag dat alles in tijd bestaat en dat niets, zelfs niet de minste gewaarwording, dat wat absoluut en het leven zelf is, kan aantasten.

Door deze reeks gebeurtenissen en omstandigheden, die noch gewild noch beïnvloed waren door 'Karl' – ondanks en niet door al het zoeken – werden absolute aanvaarding en volmaakte liefde, de oergrond van het bestaan, zich van zichzelf bewust. Van nu naar nu kwam het absolute weten als een simpel inzicht, een klein 'aha', de realisatie dat je bent wat is. Zijn kan nooit iets anders zijn, hetgeen betekent dat er niets anders is dan het Zelf, dat aan alle ideeën over bestaan en niet-bestaan *voorafgaat*.

Ik heb nooit een persoonlijke leermeester gehad. Het Zelf is de enige Meester die ik ken. Het realiseert zich-

zelf in zoeken en in vinden. In die zin geeft het, als leeraar én als leerling, altijd absolute lessen aan zichzelf.